Bryssel I-förordningen (omarbetning)

Österrike

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1.) Hur kan litisdenuntiation beskrivas i allmänhet?

Litisdenuntiation är en formell underrättelse om en förestående eller pågående process som lämnas av en av parterna i förfarandet till en tredje part som dittills inte har deltagit i det. Underrättelsen får omfatta en begäran om intervention i processen. Den underrättande parten inger en motsvarande skriftlig handling till domstolen, vilken domstolen därefter formellt delger den tredje parten. Tredje part är inte skyldig att intervenera till följd av litisdenuntiationen, utan är i rättslig mening fri att besluta om inträde i processen, och i så fall för vilken part. Tredje part som inträder i förfarandet blir inte part i tvisten, utan endast intervenient, vars uttalanden och handlingar inte får strida mot huvudpartens. Intervenienten kan inte avkrävas betalning för några kostnader. Om huvudparten vinner målet har dock intervenienten rätt att få sina kostnader betalda av motparten.

Alla som genom en litisdenuntiation har getts möjlighet att påverka förfarandet som intervenient kan, även om de inte intervenerade i processen, endast rikta skadeståndskrav på grund av bristfällig processföring avseende domstolsförfarandet före interventionen eller i materiella frågor som de inte ens kunde förhindra som intervenient eller, om de inte intervenerade, inte kunde ha förhindrat. Genom att stödja den part för vilken den intervenerar kan intervenienten bidra till att den partens process blir framgångsrik och därigenom undvika regressförfaranden mot sig själv, eller åtminstone förbättra sin ställning i en sådan process.

2.) Vilka är domars huvudkonsekvenser för personer som har delgetts en litisdenuntiation?

Litisdenuntiationen förutsätter att en part i en pågående process har anledning att befara ett ogynnsamt resultat, men också har anledning att förvänta sig att det finns en möjlighet att rikta anspråk mot tredje part, om resultatet är ogynnsamt. Följaktligen har den part som initierar litisdenuntiationen ett intresse i att antingen inte förlora den inledande processen (och i detta kan intervenienten vara behjälplig) eller, om parten förlorar processen, i att återvinna sina förluster genom att vinna ett efterföljande förfarande mot tredje part.

Genom att utfärda en litisdenuntiation förhindrar samtidigt den underrättande parten den underrättade tredje parten från att i efterföljande förfaranden kunna rikta vissa skadeståndskrav mot den på grund av bristfällig processföring: Tredje part som delges en litisdenuntiation och därigenom ges möjlighet att påverka resultatet av en process får endast rikta skadeståndskrav med hänvisning till bristfällig processföring före interventionen eller i materiella frågor som de inte ens kunde förhindra som intervenient eller inte kunde ha förhindrat. Intervenienten får åberopa grunder och inge inlagor, under förutsättning att den inte gör något som motsäger huvudparten. I händelse av en efterföljande process mellan huvudparten och intervenienten ska effekterna av den slutliga domen i det första förfarandet utsträckas till intervenienten eller till dem som trots att de uppmanades till detta inte intervenerade i processen, i den mån dessa personer som parter i en efterföljande process inte får åberopa grunder som strider mot huvuddelarna i avgörandet i den första processen.

3.) En litisdenuntiation saknar bindande verkan på beslutet i rättsfrågor i huvudprocessen.

4.) Resultatet av den första processen är inte bindande om intervenienten förhindrades att åberopa grunder, antingen av förhållandena i processen vid tidpunkten för interventionen eller av uttalanden och handlingar av huvudparten (t.ex. eftersom den parten inte bestred vissa omständigheter eller yrkanden).

5.) Effekterna av en litisdenuntiation gäller som sagt oavsett om den tredje parten inträder i (huvud-)processen som intervenient eller inte.

6.) Litisdenuntiationen påverkar inte förhållandet mellan den tredje parten och motparten till den part som initierade litisdenuntiationen, såvida inte den tredje parten intervenerar till stöd för motparten.

Artikel 74 – Beskrivning av nationella regler och förfaranden rörande verkställighet

I detta avseende hänvisas till besläktad information som lämnats av Österrike i den europeiska e-juridikportalen i avsnittet ”Att gå till domstol”, ”Verkställighet av domstolsavgöranden”, ”Förfarande för verkställande av en dom” på följande internetadress.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

– i Österrike, distriktsdomstolen *Bezirksgericht*, där verkställighetsförfarandet pågår. I fråga om ansökningar om ett beslut om att det inte finns någon grund för att vägra erkännande (artikel 36.2), och i fråga om ansökningar om vägran av erkännande (artikel 45) är behörig domstol distriktsdomstolen i det område där den part som är bunden av domen är registrerad eller har sitt säte.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

– i Österrike, den regionala domstolen *(Landesgericht)*, via den distriktsdomstol *(Bezirksgericht)* där verkställighetsförfarandet pågår.

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

– i Österrike, Högsta domstolen *(Oberste Gerichtshof)*, via den distriktsdomstol *(Bezirksgericht)* där verkställighetsförfarandet pågår.

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Tyska är det enda språk som godtas.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

– i Österrike: § 99 i lagen om domstolars behörighet *(Jurisdiktionsnorm)*.

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuntiation som avses i artikel 65 i förordningen

– i Österrike: § 21 i civilprocesslagen *(Zivilprozessordnung)*.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Konventionen mellan Tyskland och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 6 juni 1959.

Avtalet mellan Bulgarien och Österrike om rättslig hjälp i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 20 oktober 1967.

Konventionen mellan Belgien och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 16 juni 1959.

Konventionen mellan Förenade kungariket och Österrike med bestämmelser om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 14 juli 1961, med ändringsprotokoll undertecknat i London den 6 mars 1970.

Konventionen mellan Nederländerna och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Haag den 6 februari 1963.

Konventionen mellan Frankrike och Österrike om erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 15 juli 1966.
Konventionen mellan Luxemburg och Österrike om erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Luxemburg den 29 juli 1971.
Konventionen mellan Italien och Österrike om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Rom den 16 november 1971.
Konventionen mellan Österrike och Sverige om erkännande och verkställighet av civildomar, undertecknad i Stockholm den 16 september 1982.
Konventionen mellan Österrike och Spanien om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och verkställbara officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 17 februari 1984.
Konventionen mellan Finland och Österrike om erkännande och verkställighet av civildomar, undertecknad i Wien den 17 november 1986.
Fördraget mellan Jugoslavien och Österrike om ömsesidigt rättsligt samarbete, undertecknat i Wien den 16 december 1954.
Konventionen mellan Polen och Österrike om ömsesidiga förbindelser i civilrättsliga ärenden och om handlingar, undertecknad i Wien den 11 december 1963.
Konventionen mellan Rumänien och Österrike om rättslig hjälp i civil- och familjerättsliga ärenden och om giltighet och delgivning av handlingar, med protokoll, undertecknad i Wien den 17 november 1965.

Senaste uppdatering: 20/06/2023

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.